

Поспiх

Юрiй Завадський

Нi, не обов'язково, — купую персики кольору
iноземної мови, малозрозумiлi на смак,
наповненi потенцiйним димом.

Довгий бог, який довго не закінчується,
оберiгає померлих нiби, нiби радостi
вже не буде, а кульгавий сусiд
купує собi авто за духовну готiвку,
як необхідний транспорт у царство.
I тепер не вiйна, тепер пошук роботи.

Блiда шкiра не чекає моєї смiливостi,
вона тягне мене до лiжка,
чекаючи поту. Не треба плакати,
менi варто втекти, втекти.
Як аркуш паперу, що намок i висох,
природнiй стою принаймнi перед собою.

Бачив сон колись про медитацiю та
мовчанку, тепер тривожу якихось
богiв i богинь, чи якусь
вмотивовану силу, всiм все переповiдаючи.

Чоловiки вмиють насолоджуватися собою, —
полiтика тепер зосереджена
довкiл грошей i грошей, коли
менi стає байдуже до смаку страв,
подали стрiляють, дiти кричать
мiж бетонними стiнами, голоси
розливаються i холодiють. Я бачу,
як стрiчки — у волоссi, i разом з ними —
страх. А тепер треба смороду грошей, —
i треба гречностi заради якихось
прибуткiв чи п'яних верескiв
замiсть радостi й сну.

Зачерпнув iз потоку води, простої води, —

замало треба цьому організму, аби
вижити в пилюці камазів і гранатометів.

Купую, купую, — кажу, витираючи чоло
пальцями, пальці абразивні, залишають
на шкірі широкі червоні смуги, а
чоло — далі в краплях поту. Звідки
привезли свій муміфікований вантаж
ці нетверезі солдати? Місто за містом
згасає, стікає по скроні й щоці,
коли страх писати вивітрюється.

Сьогодні нервовий, сьогодні нервовий, —
додаю, купуючи персики, ніби зброю
супроти своїх, які зрадили. Які на
смак довгі голосні, що ніяк
не навчуся їх вимовляти, як і чергувати
набої твердих і м'яких.
Відвантажуй, часу нема, довгі черги
віддавна вистояних небезпечних вантажів
наразі просяться вийти з холодильників,
і писати стає виснажливо, риба
стоїть під каменем, чекаючи наступного
шансу, ні, не обов'язково, не конче
ставати їй поетичною неочікуваністю.

Звідки беруться ці фемінні зрадники,
котрих ненавиджу за свою ж похіть,
подумки трахаючи їх роззявлені роти?

Врешті питаюся, що ж саме мене стримує,
що не можу доторкатися до кліторів значень,
і ця заборона штовхає на виснажливу
подорож, деś поза себе й свої
можливості купувати й продаватись.

Купи, купи, — кажу, — купи мене ти,
моє безвір'я, купи мене, зневіро,
я коштую стільки-то.